

е най-обширната. Сравнително на твърдѣ малко число отъ раненитѣ се случаватъ да се направятъ поважни операции, като: отнятието на силно повреденитѣ или вече омъртвенитѣ (гангрена, антоновъ огънь) рѣцѣ или нозѣ (ампутация); изваждане частици отъ строшени кости (резекция); отваряние дишателното гърло (трахеотомия) когато ранениятъ се задушаватъ; повдигане на впаднали кости отъ лѣбътъ (трепанация) и др. т. Подиръ това дохожда послѣдователното лѣчение на ранитѣ, което изисква сѣкидневно обмиване, много често даже два пѣти на деньтъ, промѣняване на повръскитѣ и полагане на тѣй нарѣченитѣ неподвижни повръски за да има колкото е възможно по-голѣмо спокойствие повредената частъ отъ тѣлото; тая послѣдната работа е доволно трудна, защото изисква много врѣме, сили и помощници.

Ето въ какво се състои занятieto въ военноврѣменнитѣ болници. Освѣнъ това случаватъ се да се лѣчатъ мнозина, които страдажтъ отъ вътрѣшни болѣсти — неизбѣжни другари на войната, особено прѣзъ студеното годишно врѣме и които отнасятъ на онзи свѣтъ много повече хора нежели що убиватъ куршумитѣ и гюллетата. Но отъ този родъ болнитѣ преимъщественно се лѣчатъ въ ония болници, които се устрояватъ по-далечъ отъ мѣстата на военнитѣ дѣйствия, и подобно на пощенскитѣ станции, располагатъ се по пѣтътъ за отечеството, кждѣто отнасятъ болнитѣ и раненитѣ войници ако тѣ вѣче не сж способни за редовна служба. И така сѣкой раненъ минуватъ прѣзъ много рѣцѣ и мѣста което, разумѣва се, не може да бѣде приятно, понеже тѣ